

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3525

гр. С., 14.11.2022 г.

РА-ОНЕН СЪД – С., XII-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Р.

като разглежда докладваното от И.Р. Гражданско дело № 20225530104256 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба на Д., с която, против -, но не като - и законен представител на - - към датата на предявяването - дете -, -, е предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за признаване за установено по отношение на същата ответница, че тя дължи на ищеца сумата от 170 лева за главница от неизпълнено задължение по чл. 8.2 от сключения между ищеца и о., но като - и законен представител на същото - дете, договор -, и законна лихва върху тази главница от 01.06.2022 г. до изплащането -, за което парично задължение е издадена в полза на ищеца, против о., заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 3556 по описа за 2022 г. на Б. ра-онен съд.

С оглед горепосоченото противоречие между обстоятелствената част на исковата молба, в която се излагат твърдения, че процесният договор за - е сключен от о., но в качеството - на законен представител на - - дете, сочещи на правен интерес за ищеца да търси изпълнение на възникналото от този договор процесно вземане от това - дете – страна по него, а не от неговата -, която е само негов законен представител, защото от негово име и за негова сметка го е сключила с ищеца по смисъла чл. 3 ЗЛС и чл. 129, ал. 1 СК, поради което не тя отговаря за неговото изпълнение, и не може поради това да бъде според чл. 26, ал. 1 и чл. 28, ал. 4 ГПК надлежна страна, нито в заповедното, нито в настоящото исково производство по делото за неговото съществуване, и петитума, насочен към последната, с разпореждането си от 26.09.2022 г. съдът остави исковата молба без движение, като изпрати чрез пълномощника му съобщение на ищеца за отстраняване на тази - нередовност (л. 50). Това съобщение пълномощникът му е получил редовно на 07.10.2022 г., а на 13.10.2022 г., в дадения му срок, изтекъл на 14.10.2022 г., е подал по делото молба, с която обаче заявява, че поддържал изцяло исковата молба така, както била подадена срещу о., защото тя била страна по договора, ко-то сключили с нея за - на - - дете, което не било страна по него, а тя носела отговорност за неговото изпълнение, като било право на ищеца да сочел ответника и въпросът дали о. отговаряла пред него по този договор, било въпрос по съществуването на спора и обуславял основателността, а не допустимостта на иска му по делото (л. 54).

От изисканото от съда, след тази му уточняваща молба, заповедно ч.гр.д. № 3556 по описа за 2022 г. на Б. ра-онен съд е видно още, че същата нередовност на исковата молба е налице и в заявлението на ищеца за издаване на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу о. (чл. 410, ал. 2, във вр. с чл. 127, ал. 1, т. 4 и 5 ГПК и т. 5 от ТР 1/2013 г. от 09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС). За отстраняването - обаче не са му давани указания от заповедния съд (чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК). Поради това и заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК на процесното вземане е издадена срещу о., а не срещу - - тогава дете, представлявано от нея, като негова - и законен представител.

Не съществува обаче спор в правната теория и последователна съдебна практика, че заявеното от ищеца за защита с исковата му молба спорно право обуславя не само неговата, но и на ответника, процесуална легитимация, поради което определя надлежните страни в производството (чл. 26, ал. 1 ГПК, в този смисъл и Опр. 149-2022-IV г.о., Опр. 169-2009-II т.о., Р 226-2009-IV г.о., Р 1646-1999-IV г.о., Р 221-2012-II т.о.). Не би могло да бъде и иначе, защото и спорното право се индивидуализира, а с това и отличава от останалите, не само по правопораждащият го факт и съдържанието му, но и по носителите на правоотношението (кредитор и длъжник), съставка на което е същото това право. А в случая на първо място в обстоятелствената част на исковата си молба ищецът твърди, че именно в качеството - на законен представител на - - тогава дете, о. е сключила с него процесния договор, въз основа на чл. 8.2 от ко-то претендира възникването и съществуването на спорното процесно право/вземане (л. 2). Това е видно и от самия договор, в ко-то ясно е уговорено, че се сключва от о. в качеството - на законен представител/- на това - дете (л. 6). Поради това със сключването му от нея, но от името и за сметка на това - дете, като негов законен представител, възникналите от този договор права и задължения, включително и спорното такова право/задължение, са възникнали направо за това - дете, а не за нея, защото тя е била само един негов законен представител при сключването на същия договор, ко-то го е породил (чл. 36, ал. 2 ЗЗД, във вр. с чл. 3 ЗЛС и чл. 129, ал. 1 СК). А е тра-на практиката на ВКС, че представителят, независимо дали е законен или пълномощен, никога не става страна в процеса за защита на спорното право, даже когато изцяло замества страната във воденето на делото при законното представителство на юридически лица или недееспособни, какъвто е и случая (в този смисъл Опр. 149-2022-IV г.о. и Опр. 169-2009-II т.о.). Очевидно е при това положение, че о. не е надлежен ответник по настоящото дело, нито е била надлежен длъжник в заповедното производство, защото не тя е длъжник на претендираното от ищеца със заявлението му и исковата молба спорно право/вземане по чл. 8.2 от процесния договор, а детето -, от името и за сметка на което тя, като негов законен представител, го е сключила с ищеца (чл. 26, ал. 1 и чл. 28, ал. 4 ГПК).

Вярно е, че съгласно задължителната практика на ВКС в т. 5 ТР № 1/2013 г. на ОСГТК, тази нередовност на исковата молба е поправима, поради което съдът е длъжен да укаже и даде срок за отстраняването -, в съгласие със служебно вмененото му от процесуалния закон задължение във всяко положение на делото да следи за процесуалната легитимация на страните. Но също така е вярно, че според ВКС, тази практика е

неприложима в настоящия исков процес по чл. 422 ГПК, поради обусловеността му от заповедното производство, де-ствието на постановеното съдебно решение по отношение на него и специфичният му характер - част от изпълнителния процес (така и Р № 119/01.09.2017 г. по т.д. № 1056/2016 г. на II т.о. на ВКС). А в случая горепосочената нередовност на исковата молба е допусната от ищеца и в заявлението му за издаване на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК в заповедното производство, въпреки че и то по изрична законова норма трябва да отговаря на изискванията на чл. 127, ал. 1 ГПК, което означава да съдържа името и адреса на заявителя и длъжника, които са носители на спорното материално право/задължение и поради това надлежни страни в същото производство (чл. 410, ал. 2, във вр. с чл. 127, ал. 1, т. 2, 4 и 5 ГПК и . 5 от ТР 1/2013 г. от 09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС). Въпреки това за отстраняването - не му е даван срок по чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК от заповедния съд и тази нередовност на заявлението му не е била отстранена. Поради това и заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК е издадена срещу о., която е ненадлежна страна – длъжник в същото производство. А според ВКС, в случая, че някоя от страните в заповедното производство не притежава изискуемата се процесуална легитимация, какъвто е случая, то е несъмнено, че претендираното със заявлението вземане не може да бъде предмет на съдебна защита, нито в това заповедно производство, нито в обусловените от него исково и изпълнително такива (в този смисъл и Р № 119/01.09.2017 г. по т.д. № 1056/2016 г. на II т.о. на ВКС). Липсата на законово основание, позволяващо в тази хипотеза да се презюмира, че издадената и в случая срещу о., която е ненадлежен длъжник, заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в заповедното производство, е издадена срещу представляваното от нея по закон - към този момент - дете, изключва наличие на процесуална възможност за саниране на този порок и в настоящото исково производство по чл. 422, ал. 1 ГПК, чрез оставяне на исковата молба без движение, което обуславя недопустимостта -, поради насочването - срещу ненадлежен ответник (в този смисъл Р № 119/01.09.2017 г. по т.д. № 1056/2016 г. на II т.о. на ВКС и цитираното в него Опр. № 646/17.11.2009 г. по ч.т.д. № 552/2009 г. на I т.о.).

А въпреки неоснователните доводи за противното на пълномощника на ищеца в уточняващата му молба от 13.10.2022 г. по делото, процесуалната легитимация, като имплицитна част от правото на иск, е процесуална предпоставка за допустимостта му и то от кръга на абсолютните, за която поради това съдът следи служебно (аргумент от чл. 7 ГПК, така и Опр. № 149-2022-IV г.о., Р 1646-1999-IV г.о., Р 145-2011- I т.о.). Ако тя не е налице, независимо спрямо коя от страните в производството – в случая о., спорът не може да бъде разгледан по същество, защото липсата - съставлява липса на надлежна страна в процеса, което обуславя недопустимост на предявения иск – в случая по чл. 422, ал. 1 ГПК. Поради това исковата молба, с която е предявен, следва да бъде върната на ищеца, а образуваното за разглеждането - производство по делото прекратено (чл. 130, изр. 1 ГПК). Следва поради това и да се обезсили издадената в заповедното производство заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК (т. 13 ТР 4-2014-ОСГТК). По аргумент от чл. 130, изр. 2 ГПК, настоящото определение подлежи на обжалване само от ищеца, на когото поради това следва и да се съобщи.

Воден от горните мотиви, С. ра-онен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА на ищеца Д. исковата му молба с вх. № 20198/01.09.2022 г., поради недопустимост на предявения с нея иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, против ненадлежен ответник -, и ПРЕКРАТЯВА поради това образуваното за разглеждането - производството по настоящото гражданско дело № 4256 по описа за 2022 г. на С. ра-онен съд, като ОБЕЗСИЛВА изцяло и издадената заповед № 1769/02.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по частно гражданско дело № 3556 по описа за 2022 г. на Б. ра-онен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано от ищеца с частна жалба пред С. окръжен съд в едноседмичен срок от връчването му на същия.

Съдия при Ра-онен съд – С.: _____